หลวงปู่เล่าเรื่อง

เทวดา พญานาค พระธาตุ

พระสุธรรมคณาจารย์

(หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)

วัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย

หนังสือดีอันดับที่ ๓๐

หลวงปู่เล่าเรื่อง

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)
วัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

จัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชา - อาจริยบูชาโดย
ชมรมกัลยาณธรรม

เลขที่ ๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
โทร.๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓, ๐-๒๗๐๒-๙๖๒๔

และเลขที่ ๘๙/๖-๗ ซอยศึกษาวิทยา ถ.สาทรเหนือ แขวงสีลม
เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐
โทร.๐-๒๖๓๕-๓๙๙๕-๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มกราคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ธันวาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สิงหาคม ๒๕๕๒จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

ISBN : 978-974-88195-7-0
รูปเล่ม : บริษัท วิธีทำ จำกัด โทร. ๐-๒๔๑๗-๐๔๑๗
แยกสี : แคนนา กราฟฟิก โทร. ๐๘๖-๓๑๔-๒๖๔๑
พิมพ์ที่ : บริษัทขุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด
โทร. ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๐-๓

แจกเป็นธรรมทาน ถวายเป็นพุทธบูชา

คติธรรมคำสอน

"พวกเราเป็นชาวพุทธ อย่าไปคอยแต่อ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ในสากลโลก ให้มาช่วยตนให้มีความสุข ความเจริญต่างๆ นานา อย่างนี้ไม่มีหรอกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกนี้ที่จะช่วยบุคคลผู้ประมาท จะช่วยแต่บุคคลผู้ไม่ประมาท

ผู้สั่งสมบุญกุศล ผู้มีศีลธรรมอันดีงาม แม้ว่าไปเกิดอุปสรรคความขัดข้องอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา แล้วผู้นั้นอธิษฐานจิต ถึงบุญถึงคุณที่ตนบำเพ็ญมา หากบุญคุณของตนที่บำเพ็ญมามันมากพอ มันก็จะไปดลจิตดลใจของเทวดาอินทร์พรหมให้ล่วงรู้ว่า โอ้ คนมีบุญ ผู้นี้กำลังประสบอุปสรรคขัดข้อง อย่างใดอย่างหนึ่ง เราจำเป็นต้องลงไปช่วย ไม่ใช่เทวดาก็พญาอินทร์ ไม่ใช่ก็ท้าวมหาพรหมลงมาช่วย มาช่วยแก้ไขอุปสรรคของผู้นั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี ผู้นั้นก็ถึงซึ่งความสุขความเจริญนี่ **การที่เทวดาอินทร์พรหมจะช่วยมนุษย์เราน่ะมนุษย์เรา ต้องช่วยตนเองให้เต็มที่เสียก่อน ต้องสั่งสมบุญให้มากซะก่อน**"

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)
วัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่
จังหวัดหนองคาย

หลวงปู่เล่าเรื่อง

เทวดา • พญานาค • พระธาตุ

พระสุธรรมคณาจารย์หรือที่เรารู้จักกันดีในนาม **หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ** แห่งวัดอรัญญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เป็นพระสุปฏิปันโนอีกรูปหนึ่งซึ่งควรเคารพกราบไหว้ ท่านเป็นศิษย์ของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่คงเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้เพียงไม่กี่รูปนี้ ว่ากันถึงศิษย์ที่เคยได้ปฏิบัติรับใช้ และมีโอกาสได้ศึกษาธรรมปฏิบัติกับหลวงปู่มั่นโดยตรงเท่านั้น

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ท่านเป็นพระกรรมฐานที่ยึดมั่นในคำสั่งสอนของบรมครู คือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัด โดยตรงและถูกต้องแล้ว จึงไม่เป็นการแปลกเลยว่า จะมีสาธุชนนักปฏิบัติศึกษาธรรมจำนวนมาก ที่ศรัทธาในตัวท่าน รวมทั้งผู้เขียนอีกคนหนึ่งด้วย

จากการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสกราบและฟังธรรมจากท่านบ่อยครั้ง ณ สถานที่และวาระอันควร ทั้งในกลุ่มคนหมู่มาก หรือโดยส่วนลำพังก็ตาม จึงมักจะได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ ช่วยชี้แนะข้อธรรมและเล่าเรื่องต่างๆ ให้ได้ยินได้ฟังอยู่เสมอ

ในที่นี้ จึงขอเอาข้อธรรม รวมทั้งคำสนทนาเล่าเกร็ดเรื่องราวอันน่าสนใจของหลวงปู่ มาเล่าถ่ายทอดให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบกันเพียงบางส่วน เท่าที่เนื้อที่จะเอื้ออำนวยก็แล้วกัน

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ได้เมตตาตอบคำถามและเล่าถึงข้อคิดคติธรรมบางอย่างแก่ผู้เขียน เมื่อครั้งที่ไปกราบเยี่ยมท่านที่สำนักสงฆ์สวนจิตรลดาในคราวหนึ่งว่า

ผู้เขียน ***"การที่เราเคารพนับถือเทพยดาต่างๆ นี่ถือว่าเป็นสีลัพพตปรามาสหรือไม่ อย่างไร ขอความเห็นจากหลวงปู่ด้วยครับ"***

หลวงปู่ "การที่พวกเรามีที่พึ่ง ที่เคารพนับถือสิ่งที่สูงกว่าอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องเคารพนับถือในสิ่งที่ต่ำ ธรรมเนียมในทางธรรมต้องเป็นอย่างนั้น เช่น เราเคารพนับถือพระพุทธเจ้า

ว่าเป็นผู้อันทรงคุณอันประเสริฐสูงสุดแล้ว อย่างนี้ พวกเทวดา อินทร์ พรหม นั้นยังมีกิเลส ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดเหมือนกันอย่างเรานี้นะ แล้วเรื่องอะไรที่เราจะไปเคารพกราบไหว้บูชา”

ผู้เขียน **“ก็เราถือว่าท่านเหล่านั้นมีศักดิ์ มีบุญวาสนายิ่งกว่าเรานี่ครับ”**

หลวงปู่ “มีบุญ แต่ก็ยังไม่พ้นจากความเกิด แก่ เจ็บตาย เราก็มีบุญเหมือนกันอย่างนี้ ถ้าเรามีศีล ๕ เราประพฤติปฏิบัติธรรม ภาวนา ทำจิตให้สงบ มีคุณธรรมสูงอย่างนี้ มันก็เป็นสมมุติเทวดาแล้ว คนเรานี่ เรื่องอะไรล่ะ จึงจะมาตีตัวเองลงต่ำลงไป คนเรานี่สามารถทำความดีจนกว่าสำเร็จ มรรค ผล ธรรมวิเศษ ได้ เทวดายังไม่ได้เลย มนุษย์นี้ยังทำได้ เพราะการทำคุณงามความดี ต้องอาศัยขันธ์ร่างกายเป็นเครื่องกระทำ แต่พวกเทวดาไม่มีบุญสำเร็จได้ด้วย กาย วาจา ใจ มนุษย์เรามีความพร้อมและได้เปรียบตรงนี้”

ผู้เขียน **“คิดอย่างนั้นว่ามนุษย์เราดีกว่าเทวดานี่ ไม่เป็นมานะทิฏฐิหรือครับ”**

หลวงปู่ “จะเป็นมานะได้อย่างไร โลกเรานี้มันมีสูงมีต่ำ ไม่ใช่ว่าเสมอกันไปหมด ไม่อย่างนั้นมันจะเคารพกันอย่างไร พวกที่มีคุณสมบัติสูงนี่ พวกที่มีคุณสมบัติต่ำ ก็ต้องเคารพพระพุทธเจ้าท่านทรงสอนไม่ใช่ว่าให้รังเกียจสัตว์โลกทั้งหลายนี้ เมื่อเราทำบุญกุศล แล้วเราอุทิศให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทั้งที่มีคุณและไม่มีคุณอะไรทั้งหมด เราก็อุทิศส่วนกุศลให้เขาไปได้ นี่การนับถือของมนุษย์เราที่ถูกต้อง มันเป็นอย่างนี้แหละ ไม่ใช่ว่า เราไปเหยียดหยามดูหมิ่นเขา

ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรมอันสูงอยู่ในใจ เราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ก็ชื่อว่าเราเป็นผู้มีบุญนะแล้วเราอุทิศบุญกุศลอันนี้ไปให้ผู้ที่ตั้งอยู่ในฐานะที่จะได้อนุโมทนา ก็จะได้อนุโมทนาในส่วนบุญนี้ แล้วเขาก็ได้เกิดในที่สุข สบายของเขา เขายังต้องมาอนุโมทนาบุญกับเรา

ผู้ใดอยู่ในฐานะที่จะได้รับส่วนบุญนั้นได้ เขาก็จะได้รับ ถึงแม้ว่าเราอุทิศไปอย่างไม่เจาะจง อุทิศทั่วๆ ไป เมื่อผู้ใดตั้งอยู่ในฐานะที่จะได้รับอนุโมทนาส่วนบุญกุศลที่เราอุทิศไปนี้ ก็ขอให้ได้รับอนุโมทนาด้วย แล้วก็ขอให้เป็นสุขๆ ได้รับประโยชน์สำเร็จ เช่นเดียวกับเราจะพึงได้รับอย่างนี้ ใครที่อยู่ในฐานะที่เป็นไปได้ก็รับอนุโมทนาได้ ไม่ใช่ว่าได้รับทั้งหมดทุกตัวตนนะ เช่น อย่างพวกที่ไปเกิดบนสวรรค์มีบุญมากแล้วก็ไม่จำเป็น กับพวกที่ไปตกนรกแล้วมันมีบาปหนัก ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับส่วนบุญ พวกนั้นก็รับไม่ได้

พวกที่ได้รับส่วนบุญได้นั้นก็มีเปรตจำพวกเดียวเท่านั้น คือ พวกปรทัตตูปชีวิเปรต ซึ่งแปลว่า เปรตที่มีชีวิตอยู่ด้วยทานที่เขาอุทิศให้ เป็นเปรตจำพวกที่ ๑๒ ซึ่งมีโอกาสจะอนุโมทนาส่วนกุศลได้ ไม่เหมือนกับเปรตอีก ๑๑ จำพวก ที่ยังมีกรรมหนักอยู่ ไม่สามารถอนุโมทนาส่วนบุญจากใครได้ สัตว์นรกก็เช่นกัน

บุญกุศลที่เราอุทิศไปให้ ถึงเขาจะไม่ได้รับ ก็ไม่ได้สูญหายไปไหน บุญกุศลนี่ไม่มีการสูญสลาย ถ้าไม่มีการเสวยสุขจากผลบุญนั้น กล่าวคือ เราสร้างบุญกุศลมากเท่าไรก็ได้มากเท่านั้น จะอุทิศไปให้ใครมากเท่าไรก็ไม่ได้เป็นการแบ่งแยก หรือทำให้บุญกุศลที่เราสร้างนั้นถดถอยน้อยลงแต่ประการใด คงสะสมส่งผลให้แก่เราเมื่อถึงกาลอันสมควร เมื่อส่งผลแล้วจึงเป็นการใช้ไป หมดไปซึ่งบุญในแต่ละส่วน แต่บุญมีผลอันยิ่งสามารถส่งผลให้แก่ผู้สร้างได้นานข้ามภพข้ามชาติได้หลายๆ ชาติเลยทีเดียว ถ้าไม่มีกรรมชั่วมาตัดรอนให้บุญมีกำลังอ่อนลงเสียก่อน ก็คงได้รับผลแห่งบุญนั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดบุญ

พวกเทวดานี้มีบุญมากแล้วที่มาเกิดเป็นเทวดา คงเสวยสุขอย่างเดียวจนเพลินในสุขที่ได้รับนั้น ไม่ค่อยคิดที่จะสร้างบุญกุศลเพิ่มเติม นี่พูดถึงเทวดาทั่วๆ ไปนะ มีเทวดาบางส่วนที่ไม่ประมาทในบุญ ได้มีความตั้งใจ

บำเพ็ญเพียรทางจิตและพยายามสร้างคุณงามความดีเพิ่มเติมโดยหลายๆ ทาง แต่ก็เป็นไปไม่ได้มากนัก เพราะขาดขันธ์ร่างกายนี่เอง

ในอนุสติ ๑๐ ข้อ เทวตานุสตินั้น ก็ไม่ใช่ให้คิดให้นึกถึงเทพยดาเป็นที่เคารพนับถืออย่างใด **ท่านให้ระลึกถึงคุณธรรมความดีอันใดที่ส่งผลให้ได้ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมนั้นๆ**

คนทั้งหลายยังตีความหมายในคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ไม่ถูกนะ มีเยอะแยะอยู่ อาตมาก็ยังหมั่นพูดให้คนฟังได้เข้าใจ ไปเทศน์ที่ไหนก็พยายามสอนให้เข้าใจ

การนับถือเทวดา อินทร์ พรหมหรือภูตผีปีศาจเหล่านี้ บางคนก็นับถือด้วยความกลัวอย่างนี้แหละ ความกลัวนี้เป็นเหตุทำให้คนเราเที่ยวนับถือในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ โดยการเล่าลือกันว่า ผีตรงนั้นดุนะ ถ้าไม่กราบไหว้หรือไม่บูชาด้วยดอกไม้ ธูปเทียนไม่ได้เชียวนะ

พอมีผู้หนึ่งโฆษณาไว้อย่างนี้ คนอื่นก็พากันกลัวตาม ตื่นกลัวโดยไม่ใช้ปัญญา ได้แต่ทำตามอย่างกันไป เมื่อจะไปที่นั่นต้องมีดอกไม้ ธูป เทียนไปบูชา จึงผ่านไปได้

อย่างทางที่จะไปอำเภอหล่มศักดิ์ จากจังหวัดเพชรบูรณ์ เคยมีคนพูดว่า ริมแม่น้ำเลยนั้นใสนิ่งน่ากลัวอยู่เหมือนกันแหละ แต่ต่อมามีการสร้างศาลเจ้าที่ริมฝั่งแม่น้ำเลยตรงนั้น ก็มีธรรมเนียมใหม่ขึ้นมา ใครเดินทางไปถ้าไม่มีพวงมาลัย ไม่มีดอกไม้ไปบูชาไม่ได้เลย ถ้ามีร่มก็ต้องหุบร่ม ถ้าสวมรองเท้าก็ต้องถอดรองเท้า ใส่หมวกก็ต้องถอดหมวก ไม่งั้นมีอันเป็นไป

เรามันต้องเดินทางไกล สวมรองเท้าก็สวม กางร่มก็กางไปถึงตรงนั้นก็ไปยืนดู เห็นพวงมาลัยคล้องคออยู่ที่ศาลเป็นกองพะเนินเทินทึก ปัดโธ่... มนุษย์หนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสิ่งประเสริฐสูงสุดแท้ๆ หนา ทำไมจึงไม่ไปกราบ ไม่กราบ ไม่ไหว้

ไม่เชื่อ ทำไมจึงมาเชื่อคำบอกเล่าปรัมปราอย่างนี้ เราจะไปหุบร่ม ถอดรองเท้า หรือเอาดอกไม้ไปบูชาเขาทำไม เรายืนดูแล้วก็เดินหนีไปเลย ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่

แล้วก็ที่จังหวัดพังงา สมัยที่อาตมาไปท่องทางภาคใต้อยู่ 8 ปี ก็ได้เห็นอะไรแปลกๆ มากมายที่หน้าถ้ำแห่งหนึ่งอยู่ไม่ห่างจากเมืองพังงานัก ที่หน้าถ้ำเขามีศาลเจ้าอยู่แห่งหนึ่ง สร้างคร่อมพื้นหิน ติดกับดินที่หน้าถ้ำไม่ได้ยกพื้น ในศาลนั้นก็มีหินอยู่สองก้อนฝังอยู่ อยู่ใต้ดินครึ่งหนึ่ง เป็นหินผิวเรียบเกลี้ยง เราก็สวมรองเท้าเข้าไป ก็ขึ้นไปเหยียบหินสองก้อนนั้น แล้วพูด

"ไหนได้ยินว่าเจ้าพ่อหลักเมืองอยู่นี่หรือ เออ...ถ้าเจ้าพ่อหลักเมืองอยู่นี่ อาตมาจะมาพักอยู่ในถ้ำนี้ และจะมาแสดงธรรมที่หน้าที่ถ้ำนี้ ให้ไปฟังธรรมเน้อ"

พอว่าอย่างนั้นแล้ว ก็เดินเข้าไปดูไปถ้ำโยมเขาพาไป พอดูถ้ำก็เห็นว่าเหมาะพอที่จะ

อยู่ได้ก็อยู่ โยมชาวบ้านก็ช่วยกันทำยกร้านไว้เป็นที่นั่งนอนภายในถ้ำ แล้วก็มาทำศาลาน้อยที่ข้างหน้าถ้ำ ใช้เป็นที่ฉันภัตตาหาร ญาติโยมมาหาก็ไปต้อนรับกันที่ศาลาน้อยแสดงธรรมให้ฟังด้วยที่นั่น พักอยู่ในถ้ำได้ ๒ เดือน พอใกล้จะเข้าพรรษาโยมชาวบ้านนิมนต์ไปจำพรรษาอยู่ที่ป่าช้าอีกแห่งในเมืองพังงา เขาทำเสนาสนะให้เสร็จสรรพ

ปกติที่ศาลเจ้านั้น จะมีคนประทับทรงประจำตามเทศกาล วันสำคัญก็มีคนไปกราบไหว้กันเยอะ ไปขอหวยขอเบอร์ ทีนี้พอเข้าพรรษาได้ไม่นานก็มีเทศกาลจัดทรงเจ้าขึ้นอีก มีอุบาสกคนหนึ่งที่มาพักอยู่กับอาตมา ได้ไถลฟังกับเขาด้วยโดยหวังว่าจะได้เบอร์กับเขาบ้าง แต่พอไปถึง ได้เวลาเขาประทับทรงก็ไม่เป็นเหมือนเช่นเคย เมื่อประทับทรงแล้วพูดว่า *“ต่อไปนี้ลูกหลานอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเอามาบวงสรวงเจ้าพ่อนะ ทำมาเพื่อขอบัตรขอเบอร์ไม่ได้ มันเป็นบาป”*

เจ้าพ่อก็ว่า *"ก็เมื่อก่อนเจ้าพ่อไม่รู้นี่ แต่ตอนนี้รู้แล้ว เพราะมีพระธุดงค์มาพักอยู่ในถ้ำ และมาแสดงธรรมอยู่ข้างหน้าถ้ำ เจ้าพ่อก็ไปฟังกับเขาเหมือนกัน เจ้าพ่อถึงได้รู้ว่ามันเป็นบาปกรรมที่ทำอย่างนั้น"*

การเล่นหวยเบอร์ก็ไม่ดีมีแต่เดือดร้อนทั้งตนเองและครอบครัว ก่อนนี้อาตมาก็เคยเทศน์เรื่องนี้อยู่บ่อยๆ ชาวบ้านที่ชอบเล่นไม่เบื่อ ไม่เชื่อ ยังคงไปหาเจ้าพ่อขอบัตรขอเบอร์อยู่เรื่อย เราก็เทศน์ถึงเรื่องโทษที่เล่นบัตรเล่นเบอร์ต่างๆ นานาออกไป บางทีมันก็เป็นตัวเลข พวกนั้นก็จับเอาไปซื้อซะอีก ก็เลยไม่รู้จะทำอย่างไร

ที่อำเภอเถิน จังหวัดตาก ก็เหมือนกัน อาตมาเคยพาคณะไปปักกลดอยู่ที่ป่าช้าบ้านเหล่าหลวงเขตอำเภอเถิน ได้พักอบรมธรรมแก่ญาติโยมประมาณ ๓ เดือน มีคนมาฟังเทศน์กันมากทุกคืน

ที่บริเวณใกล้ป่าช้านั้นก็มีศาลเจ้าใหญ่

อยู่แห่งหนึ่ง ชื่อเจ้าพ่ออะไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว ระหว่างนั้นเจ้าพ่อที่ศาลเจ้านั้นก็ได้ไปฟังธรรมด้วยเหมือนกัน

พอใกล้จะเข้าพรรษา พวกญาติโยมที่ศรัทธาก็ได้ประชุมตกลงกันที่จะสร้างเสนาสนะขึ้นให้คณะของอาตมาได้อยู่จำพรรษา ตอนนี้ **หลวงปู่หลอด ปโมทิโต** ก็ได้พาคณะมาสมทบด้วย ชาวบ้าน ได้ถวายที่ดินประมาณ ๑๐ ไร่ เป็นสวนอยู่หลังตลาดอำเภอเถิน ออกไปไม่ไกลนัก แล้วจัดสร้างกุฏิและศาลาโรงธรรมอย่างง่ายๆ เป็นเสนาสนะป่าให้พระได้อยู่จำพรรษากัน ให้ชื่อว่า **"สำนักสงฆ์นันทวนาราม"**

พอออกพรรษาแล้ว อาตมาก็เดินทางไปภาคอีสาน แล้วเลยต่อลงไปภาคใต้ ปีต่อมาก็กลับมาจำพรรษาอยู่ที่เดิมอีก พอกลับมาจึงได้ทราบเรื่องว่า เมื่อออกพรรษาปีก่อนได้ไม่นาน คนทั้งหลายที่นับถือเจ้าพ่อ ได้พากันทำพิธีบวงสรวงประจำปี

เดิมทีศาลเจ้าอำเภอเถินนั้นดุมาก ต้องกินควายปีละ ๑ ตัว ชาวบ้านจะฆ่าควายปีละ ๑ ตัว เพื่อทำพิธีบวงสรวงต่อเจ้าพ่อ ขอให้คุ้มครองให้อยู่เย็นเป็นสุข ทำมาหากินสะดวก และขอหวย ขอเบอร์ด้วย

ศาลเจ้านั้นใหญ่โตมากทำด้วยไม้ทั้งหลัง มีไม้เสาเป็นไม้แดงไม้ประดู่ต้นใหญ่ๆ ทั้งนั้น ในพิธีก็มีคนประทับทรงเจ้าพ่อเหมือนกัน เจ้าพ่อได้บอกว่า

“ต่อไปนี้ เจ้าพ่อจะไปจำศีลอยู่ที่ภูเขาอินทรโขงแล้ว อย่าได้ทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาเซ่นสรวงเจ้าพ่ออีก ไม่ดีมันบาป”

ชาวบ้านก็ว่า “อ้าว...ทำไมว่าอย่างนั้น”

เจ้าพ่อก็บอกว่า “อ้าว...เจ้าพ่อได้ยินพระธุดงค์มาแสดงธรรมอยู่ที่ป่าช้า เจ้าพ่อก็ไปฟังเหมือนกัน ก่อนนี้พระที่วัดเจ้าคณะอำเภอไม่เคยเทศน์อย่างนี้ ว่าบาป แต่พระธุดงค์กรรมฐานได้มาเทศน์สอนชาวบ้านว่าไม่สมควรเป็นบาปมาก เจ้าพ่อพึงเข้าใจ

ดังนั้น พวกลูกหลานขออย่าได้ทำบาปเช่นนั้นอีก”

ต่อมาศาลเจ้านั้นก็ร้าง พวกเจ้าหน้าที่วัดป่าก็ได้ไปขอเอาศาลเจ้านั้นรื้อมาทำศาลาวัดได้หนึ่งหลัง อาตมากลับขึ้นไปที่นั่นได้เห็นศาลาใหม่ ชาวบ้านจึงได้เล่าให้ฟังถึงได้รู้เรื่องว่าศาลานี้เกิดจากเจ้าพ่อนั้น

ผู้เขียน ***“บางคนเขาก็พูดว่าการบูชาเทวดาแล้ว เทวดาย่อมให้คุณ”***

หลวงปู่ “ถ้าพูดถึงความดีในขั้นต่ำนี้ มันก็เป็นอยู่ได้ มันก็ดีมีคุณอยู่บ้าง แต่ถ้าพูดถึงความดีในขั้นสูงแล้ว มันก็ไม่สมควรอะไร”

ผู้เขียน ***“เอาเป็นว่าเราต่างคนต่างอยู่ เราอยู่ของเรา เขาอยู่ของเขา และไม่ไปดูถูกเขาใช่ไหมครับ”***

หลวงปู่ “อ้าว...เราต่างคนต่างอยู่ แล้วเราทำความดี เทวดายังมารักษาอีกชั้นหนึ่งด้วย เราไหว้พระภาวนา เราทำบุญกุศลเสมออย่างนี้ เทวดาชั้นต่ำ พวกภุมเทวดา รุกขเทวดา ตลอดจน

อากาศเทวดาบางพวก เมื่อเขาได้รับส่วนบุญกุศลที่เราอุทิศให้อยู่เรื่อยๆ เขาก็เลื่อมใสต่อเรา เขาก็มารักษา ข้อนี้พระพุทธเจ้าท่านเคยแสดงเอาไว้จริงๆ อยู่ในธรรมะและบทสวดมนต์ที่ว่า ***"ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต"*** ด้วยอำนาจแห่งคุณของพระพุทธเจ้านี้ ขอให้เทวดาทั้งหลายจงรักษา

เรามาไหว้ เรานึกนับถือพระพุทธเจ้า เราบูชาสรรเสริญคุณพระพุทธเจ้า เทวดาก็นิยมนับถือด้วย เพราะเห็นว่าเราเป็นคนดี นับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง สมควรต้องรักษาให้ความปลอดภัยแก่เราอย่างนี้

ในข้อนี้อาตมาเห็นจริงด้วยเลยทีเดียว เพราะว่าเมื่อไปไหน ถ้าภาวนา **"พุทโธ"** จะไปในป่าลึกในเขา ในถ้ำ ที่ไหนก็ตามที่จะมีภัยเกิดขึ้นได้ เราภาวนา **"พุทโธ"** ไปเรื่อยๆ ก็ไม่มีอะไร ปลอดภัยดีทุกอย่าง เวลานั่งสมาธิ

ก็ภาวนา **"พุทโธ"** จนจิตสงบ ใจเป็นสุขแล้ว ถึงอยู่คนเดียวก็จะรู้สึกอบอุ่นเหมือนมีคนมากๆ อยู่ด้วย

เราเจริญเมตตานึกถึงว่าเรามาอยู่ที่นี้ เราไม่เบียดเบียนใคร เราไม่ได้มาหาทรัพย์ในดิน สินในน้ำอะไรเลย เรามาอยู่เพื่อแสวงหาสถานที่สงบระงับ บำเพ็ญเพียรละกิเลสให้หมดสิ้นไปเท่านั้น เราไม่ได้คิดอะไรอย่างอื่น

ด้วยอำนาจความสัตย์จริงใจนี้ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และเทพเจ้าเหล่าเทวดาที่อาศัยอยู่ในป่าเขาลำเนาไพร จงรับรู้ความประสงค์ของเราด้วย และจงอย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย จงอยู่เย็นเป็นสุขทุกถ้วนหน้าเถิด บุญกุศลความดีอะไรที่เราได้บำเพ็ญมา เราขออุทิศให้แก่เจ้าที่เจ้าทาง ณ ที่นี้ ภุมเทวดา รุกขเทวดา และอากาศเทวดาที่อยู่ในบริเวณแห่งนี้ หากว่าได้รับรู้ก็ขอให้อนุโมทนาด้วย

เราเจริญเมตตา แผ่อุทิศกุศลไปอย่างนี้แล้ว ความกลัวจะไม่เกิดมีขึ้นเลย พวกเทวดาเหล่านั้นรับรู้ได้ และยินดีที่มีคนดีมีศีลธรรมมาอยู่ใกล้ๆ เขาพอใจก็จะคุ้มครองเราเอง และอนุโมทนากับเราด้วย แม้แต่พญานาคที่มีสัมมาทิฏฐิ ก็ยังมาชื่นชมอนุโมทนากับเราเลย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง อาตมาได้เคยเดินท่องธุดงค์ไปกับหลวงปู่ชอบ ฐานสโม และหลวงปู่ขาว อนาลโย กับพระหนุ่มติดตามอีกรูปหนึ่งได้ชวนกันไปหาวิเวกตามป่าเขาและถ้ำในเขตอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ช่วงนั้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพิ่งจะยุติ สงบลงใหม่ๆ ได้พากันธุดงค์ไปจนพบสถานที่เหมาะสมบนเขาสูงลูกหนึ่ง ที่นั่นอากาศดี สงบ เงียบ ไม่มีอะไรรบกวน ชาวบ้านก็เอื้อเฟื้อ ศรัทธาดี ส่วนใหญ่เป็นพวกชาวแม้ว ก็ได้ทำการอบรมชี้แนะให้พวกชาวแม้วรู้จักทำบุญกับพระในพระพุทธศาสนา จนพวกนั้นเกิดความเลื่อมใส

ได้ช่วยกันจัดสร้างกระท่อมให้พระอยู่ รูปละหลังบนดอยสูง

ต่อมาหลวงปู่ขาวกับพระหนุ่มอีกรูปได้ขอแยกไปพักที่สันเขาข้างล่างอีกแห่งหนึ่ง ด้วยไม่ค่อยสบาย ไม่ถูกกับอากาศ คงเหลือแต่อาตมากับหลวงปู่ชอบ เพียง ๒ รูปเท่านั้น บนดอยสูงนี้ภาวนาดีมาก แต่อากาศหนาวเย็นจัด ตกกลางคืนก็จะมีพวกกายทิพย์ คือเทวดานี่แหละพากันมากราบคารวะขอฟังธรรมกันมาก หลวงปู่ชอบ ท่านมีตาดี จิตดี พวกนั้นถึงพากันมามาก ก็สงเคราะห์ไปเท่าที่สมควร

วันหนึ่งขณะที่อาตมากับหลวงปู่ชอบกำลังเดินจงกรม ภาวนาอยู่ พลันก็เกิดแสงสว่างจ้าขึ้นตรงข้างหน้าทางจงกรมของหลวงปู่ชอบ แล้วก็ปรากฏเป็นส่วนหัวพญานาคตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมาที่ข้างทางเดินจงกรมนั้น ทั้งหลวงปู่ชอบและอาตมาต่างก็หยุดเดินและเพ่งมองดูพญานาคนั้น หลวงปู่ชอบได้ถามไปว่า "มาจากไหน" รู้สึกว่าท่านไม่ค่อยประหลาดใจที่ได้เจออย่างนั้น คงเจอมามากแล้วกระมัง

พญานาคเขาก็กราบเรียนว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาลูกนี้เอง แต่อยู่ตรงเชิงเขา ท่านสังเกตหรือเปล่าล่ะ ว่าตรงเชิงเขาก่อนที่จะขึ้นมาบนดอยสูงนี้มีลำธารสายหนึ่ง ซึ่งลอดทะลุออกมาจากใต้ภูเขาแล้วไหลผ่านเชิงเขา วกวนจนออกสู่ที่นาที่ราบเบื้องล่างโน้น พระคุณท่านคงได้ผ่านลำธารนี้มาหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ"

หลวงปู่ชอบก็รับคำ พญานาคก็กล่าวต่อไปว่า "ลำธารนั้นแหละเป็นทางเดินของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอยู่ภายในถ้ำลอดภายใต้ภูเขานี้เอง"

อาตมาจึงได้ถามไปว่า *"แล้วท่านมีชื่อว่าอะไรล่ะ"*

เขาก็ตอบว่า ***"ข้าพเจ้าชื่อ เทพนาคา ข้าพเจ้ามาขอชื่นชมในการปฏิบัติความดีของพวกพระคุณเจ้า"*** แล้วเขาก็แสดงให้เห็นตัว อย่างเต็มที่ โดยโผล่หัวที่หงอนสีแดงและมีครีบหลังเป็นแผงยาวตลอดลำตัว ซึ่งมีเกล็ดเป็นสีดำมันเลื่อมลำตัวนั้นก็มีขนาดใหญ่

ยาวทอดไปตามพื้นที่ลาดของไหล่เขา จนไปพาดเขาอีกลูกหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ กัน รู้สึกว่าตัวยาวมาก เขาแสดงให้เห็นเต็มตัวอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวต่อว่า ***"ตั้งแต่ที่พวกพระคุณท่านมาอยู่ ทำให้ข้าพเจ้ามีความสงบเย็นใจมาก ข้าพเจ้าดีใจที่มีพระธุดงค์กรรมฐานผู้ปฏิบัติดีอย่างพระคุณเจ้ามาพักบำเพ็ญภาวนา และยังได้แผ่เมตตาให้สัตว์โลกทั้งปวงเป็นสุขอีก เสียงสวดมนต์และเจริญเมตตานั้นทำให้รู้สึกเย็นอกเย็นใจ มีแต่ความสุขสงบ วันนี้ข้าพเจ้าอดรนทนไม่ได้ จึงมาขอกราบชมบารมีของพวกท่านสักครั้ง"***

พอกล่าวจบเขาก็ลาจากไปโดยค่อยๆ จมลงหายไปในพื้นดินนั่นเองนี่เป็นประสบการณ์ครั้งหนึ่ง ที่เราได้พบเห็นพญานาค หลวงปู่ชอบท่านได้พบเห็นมาจนชิน ทั้งภูตผีปีศาจอมนุษย์ทั้งหลาย ท่านประสบมาเยอะ จิตของท่านดี ตาของท่านก็ดี ท่านพระอาจารย์มั่นยังยอมรับเลย แต่เดี๋ยวนี้ตัวเราจะไปขึ้นเขาเข้าถ้ำอีกก็ไม่ไหวแล้ว"

ผู้เขียน ***"แล้วเดี๋ยวนี้หลวงปู่ยังคิดที่จะหาโอกาสไปวิเวกอีกไหมครับ คือไปอย่างง่ายๆ เดินทางด้วยยานพาหนะแล้วไปพักในสถานที่อันเงียบสงัดเหมาะแก่ภาวนา ไม่ใช่ว่าต้องเดินกันมากเหมือนเมื่อก่อนนะครับ"***

หลวงปู่ "ไม่ไหวแล้ว เดินไม่ไหว เหนื่อยแล้ว เดี๋ยวนี้มันไม่มีเวลาแล้ว ดูซิ รายการนิมนต์ก็มีเกือบทุกวัน ตลอดทั้งเดือนเลย บางวัน ๒ รายการ ๓ รายการด้วยซ้ำ ต้องเดินทางบ่อยครั้งมากกว่าเคยเสียอีก เมื่อก่อนยังไม่ค่อยรับกิจนิมนต์บ่อยครั้งนัก นานๆ จึงจะได้ไปไกลเสียที ทุกวันนี้เดี๋ยวไปโน่นไปนี่ เดี๋ยวต้องกลับไปวัดที่หนองคาย เดี๋ยวต้องไปร่วมพิธีที่จังหวัดโน้น รวมระยะทางแล้วคงมากกว่าสมัยที่เดินธุดงค์ซะอีกในแต่ละเดือน"

ผู้เขียน ***"จิตที่ฝึกดีแล้ว จะไปอยู่ในสถานที่แห่งใด สิ่งแวดล้อมอย่างไรก็ไม่ถดถอย ไม่ตกลงต่ำ และไม่เดือดร้อนอีกแล้ว ใช่ไหมครับ"***

หลวงปู่ “จิตของเราก็เป็นอย่างนี้แหละ มันดีได้ด้วยการฝึกกัน จะให้มันดีเองไม่ได้ มันต้องฝึก การฝึกก็ต้องเป็นขั้นตอน ผู้ครองเรือนก็ต้องฝึกธรรมะที่เหมาะสมกับผู้ครองเรือน ผู้เป็นนักบวชก็ต้องฝึกกันไปให้ตรงธรรมของนักบวช จิตถึงจะเจริญได้ ถึงดีได้ อุปมาเหมือนอย่างไม้ที่มันเป็นต้นอยู่โดยลำพัง เราจะเอาทั้งต้น ทั้งกิ่ง มาทำบ้านเรือนก็ไม่ได้ มันต้องเอามาแปรรูปเสียก่อน ขับไล่ไม้ที่ไม่ต้องการออกไป เอาส่วนที่เกินไม่เรียบร้อยออกไป เอาแต่เนื้อของมันมาเลื่อยแปรรูปเป็นขนาดต่างๆ ตามประโยชน์ที่ต้องการใช้สอย แล้วจึงเอามาประกอบเป็นบ้านเรือน มันจึงเกิดประโยชน์ถาวรได้

คนเราก็เหมือนกัน ไม่ใช่สักแต่ว่าเกิดมาเป็นคนแล้วมันก็ต้องฝึกไป จิตของคนเรามันจะดีหมดทุกคนไม่ได้ เพราะมันเกี่ยวกับปุพเพนิวาสานุสสติญาณ การฝึกตนมาแต่ก่อน

และไม่ได้ฝึกตน บางคนก็ได้เคยฝึกตนมาก่อนในอดีตชาติ พอมาชาตินี้พื้นฐานเดิมดีมา แต่ก็ยังดีไม่ได้มาก ยังต้องฝึกให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปจนถึงที่สุด

บางคนก็ไม่ได้ฝึกให้ดีมา เกเรมาก่อน มาเกิดใหม่ก็เป็นคนเกเรอีก ก็มีอยู่ ในสังคมหมู่มากก็มีทั้งคนดีคนชั่วนานาชนิด ผู้ฉลาดก็ไปแสวงหาคบคนดี คนไม่ฉลาดก็ไปคบแต่คนชั่ว แล้วก็ชั่วไปตามเขา คนเราจะดีได้ต้องมีศีลเป็นสำคัญ เมื่อศีลดี จิตก็ดีตาม สมาธิก็ดี ก็เกิดปัญญาขึ้นตามลำดับ

จิตของทารกที่แรกเกิดนั้นนะ เราเข้าใจว่าบริสุทธิ์ เพราะยังไม่มีกิเลสมาเกาะเกี่ยว แต่แท้จริงแล้วลักษณะนิสัย ความดีของจิตเดิมนั้นได้ถูกฝังลึกอยู่ภายในจิต ยังไม่แสดงออกมา ถ้าจิตนั้นเคยฝึกกันมาก่อน ต่อมาเด็กนั้นก็ใฝ่ดีเองได้ ไม่ต้องสอนกันมาก ไม่ต้องเกลาต้องขัดกันมาก แต่ถ้าไม่เคยได้รับการฝึกฝนมาเลย เป็นจิตที่มาจากที่ต่ำ ความฝังแน่น

ของกิเลสมีมาก ก็ชำระล้างยากสักหน่อย ต้องฝึกหัดกันอีกนานกว่าจะได้ดี”

ผู้เขียน ***“เกี่ยวกับพระธาตุเป็นที่แปลกอยู่ว่า เส้นผมของหลวงปู่หลวงพ่อในสายกรรมฐานที่สิ้นไปแล้ว ลูกศิษย์ได้เก็บเอาไว้บูชา ต่อมาค่อยๆ รวมตัวกันจับกันเป็นก้อนเท่าเม็ดพุทรา จากนั้นจะกลายเป็นพระธาตุได้ไหมครับ”***

หลวงปู่ “เป็นไปได้ ของหลวงปู่หลุยก็ได้มีลูกศิษย์บางคนเก็บเอาไว้ ต่อมาได้รวมตัวเป็นก้อนกลม แล้วอีกระยะหนึ่งถึงค่อยแปรเป็นพระธาตุ อย่างของพระอาจารย์จวน ส่วนใดที่เป็นพระธาตุแล้ว คุณสุรีพันธ์ก็จะเอาใส่ผอบไว้แล้วตั้งเรียงเอาไว้บูชา ส่วนที่ยังไม่เป็นก็เอาใส่ขวดโหลไว้ บัดนี้กระดูกที่เป็นผงนั้นก็ได้ค่อยรวมตัวกันเป็นก้อนเท่าเม็ดพุทราเท่ากันหมดทั้งโหลเลย เราได้เห็นก็เลยเชื่อว่าเป็นได้จริงอย่างนั้น

แต่ที่มาเห็นเป็นแก้วใสอยู่ในผอบตามที่ต่างๆ เราก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะเอาแก้วอะไร

ที่ไหนมาใส่ไว้ ทีแรกก็ไม่ค่อยเชื่อ แต่พอมาเห็นที่ขวดโหลใหญ่จึงเชื่อมั่นว่าเป็นไปได้ เถ้ากระดูกเหล่านั้นจะค่อยเกาะยึดแน่นเป็นก้อนกลมเช่นเดียวกันกับเส้นผม

ที่เป็นชาวบ้านธรรมดาก็มีแปลกอยู่เหมือนกัน บางคนเมื่อมีชีวิตอยู่เขาก็สวดมนต์ภาวนา ถือศีลทำบุญตามปกติ แต่พอตายไปเมื่อเผาแล้วปรากฏว่ากระดูกบางส่วนได้กลายเป็นแก้ว บางคนก็คล้ายกับว่ามีทองมาหุ้ม มีสีทองเป็นแวว คงเป็นเพราะมีศีลบริสุทธิ์ แต่ในตำราไม่ได้มีบอกไว้ว่าเป็นบุคคลระดับใด ซึ่งอาจเป็นอริยบุคคลแล้ว เวลาตายไปกระดูกจึงจะกลายเป็นพระธาตุ อาตมาก็ไม่กล้ายืนยัน กล้ายืนยันเฉพาะของพระพุทธเจ้า

ในสมัยนี้ก็พอมีหลักฐานยืนยันได้ว่ากระดูกของพระสาวกก็แปรเป็นพระธาตุได้ อย่างของหลวงปู่มั่นก็ใสเป็นแก้ว ของหลวงปู่พรหมจะเป็นเม็ดกลมมีสีดำเป็นนิล ของ

หลวงปู่ขาวจะเหมือนพลอยใส ของหลวงปู่แหวนก็ดูเหมือนว่าจะเป็นแก้วใสเร็วกว่ารูปอื่น ของหลวงปู่สามก็แปรเป็นพระธาตุเหมือนกัน จะช้าเร็วก็แต่ละรูป แต่แปลกที่ว่าไม่ได้แปรทั้งหมด คงแปรเฉพาะที่ลูกศิษย์ใกล้ชิด กับท่าน เก็บแบ่งเอาไว้เท่านั้น ส่วนใหญ่ยังไม่ได้แปรเป็นพระธาตุ ของหลวงปู่ตื้อก็เป็นพระธาตุ ของท่านนี้มีลูกศิษย์คนหนึ่งได้ไปงานเผาศพท่าน และก็ได้เก็บเอาผงเถ้าถ่านจากเมรุที่เผาเป็นชิ้นเล็กๆ เอามาใส่ไว้ในตลับยาหม่องเอาสำลีรองไว้ ต่อมาอีกประมาณหนึ่งปี ผงถ่านเหล่านั้นได้จับตัวเป็นก้อนเล็กๆ หลายก้อน อีกระยะหนึ่งจึงได้กลายเป็นพระธาตุแต่ไม่ใส เป็นสีน้ำตาล อาจเฉพาะรวมจากผงเถ้าหลายอย่าง กระดูกบ้าง ไม้บ้าง พระธาตุเหล่านี้ บางรูปก็มีปาฏิหาริย์แบ่งแยกได้เองก็มีมาก เป็นเรื่องของการอธิษฐานและความเชื่อมั่น...."

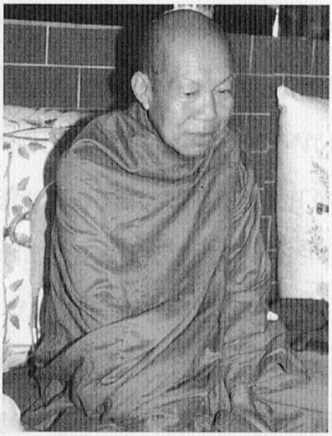

เท่าที่หยิบยกมานี้เป็นเพียง***บางส่วนที่ หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ท่านเมตตาเล่าให้ฟัง*** ผู้เขียนเห็นว่าคงจะเป็นประโยชน์อยู่บ้างไม่มากก็น้อย จึงได้นำมาถ่ายทอดสู่ท่านผู้อ่าน

ความดีของพระอริยเจ้านักปฏิบัติกรรมฐานที่ท่านบำเพ็ญมาดีแล้ว แม้แต่เทพยดาและพวกกายทิพย์อย่างพญานาค เป็นต้น ยังอดไม่ได้ที่จะอนุโมทนาและชื่นชม **ขอพวกเราจงพยายามกระทำตามแบบอย่างอันดีที่พระสุปฏิปันโนเหล่านี้ท่านได้กระทำด้วยความดีแล้ว เป็นแบบอย่างแนวทางอันถูกต้อง หากทำได้เพียงบางส่วนของท่านนั้นก็ยังดี เรียกได้ว่าเป็นผู้ประพฤติธรรมตามกำลังแล้ว เทวดาท่านย่อมรักษาเช่นเดียวกัน...**

ชมรมกัลยาณธรรม

วัตถุประสงค์

๑. เผยแผ่หลักธรรมเพื่อเสริมสร้างปัญญาให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. ช่วยเหลือสังคมให้เกิดสันติภาพและมีเมตตาธรรมต่อกัน

๓. จรรโลงไว้ซึ่งคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเพื่อพระพุทธศาสนาได้ยั่งยืนถาวรสืบไป

อุดมการณ์

๑. ปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมในหมู่สมาชิก

๒. ไม่แสวงหากำไรหรือรายได้ เพื่อประโยชน์ส่วนตัวแต่ประการใด

๓. มุ่งยกระดับจิตใจคนให้สูงขึ้น โดยไม่เน้นวัตถุหรือเรี่ยไรในรูปแบบต่างๆ

กิจกรรมหลัก

๑. จัดธรรมบรรยายเป็นธรรมทานปีละ 3-4 ครั้งหรือแล้วแต่โอกาสจะอำนวย

๒. ผลิตสื่อธรรมะในรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือ เทป แผ่นซีดี วีซีดี และ MP3 เป็นต้น เพื่อแจกเป็นธรรมทาน หรือจำหน่ายในราคาทุนเพื่อจะได้มีปัจจัยหนุนต่อการพิมพ์หนังสือหรือผลิตสื่อธรรมในครั้งต่อๆ ไป

๓. บริจาคหนังสือและสื่อธรรมะต่างๆให้แก่ห้องสมุดทั่วประเทศ เรือนจำ สถานศึกษา วัดวาอาราม องค์กรสาธารณกุศล หรือหน่วยงานต่างๆ ที่มีความสนใจ

๔. เผยแผ่หลักธรรมและตอบปัญหาธรรมะทางอินเตอร์เน็ต ที่ www.kanlayanatam.com

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชมรม

ทุกท่านที่มีอุดมการณ์เดียวกับชมรมฯ สามารถช่วยเหลือกิจกรรมของชมรมฯ ไม่ว่าจะเป็นแรงกาย แรงใจ แนวความคิด หรือช่วยค่าพิมพ์หนังสือค่าทำเทปหรือซีดีธรรมะเพื่อแจกเป็นธรรมทาน โดยท่านสามารถบริจาคเข้าชมรมฯ ได้ที่

ชื่อบัญชี **อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ์**

ธนาคารกรุงเทพ (สาขาสมุทรปราการ)

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๑๔๕ - ๗๐๐ - ๘๒๒๒

(กรุณาแฟกซ์ใบเข้าบัญชีธนาคารเข้ามาที่ทำการชมรมฯ พร้อมระบุชื่อผู้บริจาคและหมายเลขโทรศัพท์ที่จะติดต่อกลับด้วย โทรสาร : ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓)

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

ผู้สั่งสมบุญกุศล ผู้มีศีลธรรมอันดีงาม แม้ว่าไปเกิดอุปสรรคความขัดข้องอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา แล้วผู้นั้นอธิษฐานจิต ถึงบุญถึงคุณที่ตนบำเพ็ญมา หากบุญคุณของตนที่บำเพ็ญมามันมากพอ มันก็จะไปดลจิตดลใจของเทวดาอินทร์พรหมให้ล่วงรู้ว่า โอ้ คนมีบุญ ผู้นี้กำลังประสบอุปสรรคขัดข้อง อย่างใดอย่างหนึ่ง เราจำเป็นต้องลงไปช่วย

ชมรมกัลยาณธรรม

www. kanlayanatam.com